

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/88/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209749
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312209749.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 6C/69/2012-55 zo dňa 16. 07. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 6C/69/2012-55 zo dňa 16. 07. 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobný návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol (veta I. výroku rozsudku) a vyslovil, že odporčovní náhradu trov konania nepriznáva (veta II. výroku rozsudku). Súčasne zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd (veta III. výroku rozsudku).

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 8Er/537/2011, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Prvostupňový súd vyhodnotil odporcom vznesenú námietku premĺčania ako nedôvodnú. Ďalej uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Čadca poverenie nevydal v 15-dňovej zákonnej lehote na vydanie poverenia - žiadosť o udelenie poverenia mu bola doručená dňa 13. 06. 2011 a okresný súd uznesením zo dňa 22. 03. 2012 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uvedené rozhodnutie nebolo napadnuté opravným prostriedkom, v dôsledku čoho nadobudlo právoplatnosť dňa 01. 06. 2012.

Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody, pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 2.362,72 eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 472,59 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 8Er/537/2011), ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote (§ 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a

doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 01.06.2010). V predmetnej exekučnej veci bol exekučným titulom rozsudok rozhodcovského súdu. Všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prieťahy v konaní. Prieťahy v konaní môžu byť konštatované v rámci vybavovania sťažnosti na prieťahy v konaní, prípadne v rámci disciplinárneho konania alebo rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Navrhovateľ uvedené dôkazy v konaní nepredložil. Tým nepreukázal prieťah v konaní, nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Navyše prvostupňový súd zdôraznil, že nie každý prieťah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prieťah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V danom prípade nešlo o taký prieťah, aký má na mysli zákon, pričom zároveň je potrebné prihliadnuť na náročnosť sporu, ktorý sa týkal posúdenia rozhodcovského rozsudku. Súd ani nevyhodnotil, že by došlo k prerokovaniu veci bez zbytočného prieťahu. Okresný súd mal tak preukázané, že navrhovateľ nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, t.j. že nepreukázal nesprávny úradný postup, ani nezákonné rozhodnutie. Vzhľadom na to, že všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikovaní logického výkladu je nadbytočné a nehospodárne dokazovať splnenie ďalších podmienok zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. Nesplnenie ďalších dvoch podmienok okresný súd zdôvodnil preto len nad rámec svojej zákonnej povinnosti. Skonštatoval, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody a nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť takto vymáhanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného konania v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda mu vznikla. Rovnako nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti odporcu. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú a skutočnú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Podnikateľ znáša aj primerané podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu v obchodných prípadoch. Navrhovateľ v tomto prípade nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy, keď nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Vo svojom návrhu vychádzal len z predpokladov a v konaní nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká majetková ujma mu vznikla vzhľadom na subjekt navrhovateľa. Okresný súd videl v danom prípade rozpor s dobrými mravmi na strane navrhovateľa, ktorý opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úver osobám nedostatočne finančne zabezpečeným, opakovane poskytoval úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takémuto konaniu súd nemôže poskytnúť právnu ochranu.

V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvého stupňa tiež uviedol, že nevyhovel procesnému návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáhal zrušenia nariadeného termínu pojednávania a prerušenia konania (§ 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.) do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti ohľadne tvrdeného porušenia práva na zákonného sudcu a nestranný súd. Zdôraznil, že k obligatórnemu prerušeniu konania (§ 109 ods. 1 písm. b) O.s.p.) súd pristúpi v prípade, že rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je oprávnený v tomto konaní riešiť ani ako predbežnú. Ide najmä o prípady uvedené v ust. § 135 ods. 1 O.s.p. Poukázal tiež na fakultatívnu povahu inštitútu prerušenia konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., ktorá ponecháva možnosť prerušenia konania na úvahu konajúceho súdu s odkazom na znenie ust. § 135 ods. 2 O.s.p. V súdnej veci však nebolo preukázané naplnenie niektorého z uvedených dôvodov, pre ktoré by mohol súd konanie prerušiť. V danom prípade krajský súd, ako nadriadený orgán rozhodoval o vylúčení/nevylúčení sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania veci (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10NcC/190/2013 zo dňa 28.02.2013), ktorým zo sudcov Okresného súdu Čadca nebol okrem Mgr. Richarda Golisa vylúčený žiaden iný sudca najmä z dôvodu, že nebolo preukázané podľa názoru druhostupňového súdu (správne má byť uvedené nadriadeného súdu - poznámka odvolacieho súdu), že by ostatní sudcovia vo veci nemohli pre svoju zaujatosť rozhodnúť. Teda druhostupňový súd široko odôvodnil nevylúčenie ostatných sudcov Okresného súdu Čadca. Navyše, navrhovateľ opakovane v konaní tvrdí, že nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Čadca a odmieta platiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti, na strane druhej však neakceptuje rozhodovanie vo veci sudcami Okresného súdu Čadca, a to z toho dôvodu, že o vylúčení všetkých sudcov Okresného súdu Čadca nerozhodoval Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený na základe námietky navrhovateľa. Keďže navrhovateľ neuplatnil právo na vylúčenie sudcov okresného súdu, ktorému patrí podľa ust. § 15a ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 O.s.p. že si neuplatnil námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý vec prejednáva a vec nebola ani nadriadenému súdu predložená na rozhodnutie o vznesenej námietke navrhovateľa a nadriadený súd ani predseda Okresného súdu Čadca nerozhodoval o takomto

procesnom práve navrhovateľa. Z týchto dôvodov nemohlo byť právo navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd porušené.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, ich náhradu nepriznal, keďže tieto si voči svojej procesnej strane neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Konštatoval, že okresný súd porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z ust. § 114 ods. 2 vety druhej O.s.p., keď navrhovateľovi nedoručil vyjadrenie žalovanej k žalobe pred termínom pojednávania, hoci ho mal k dispozícii. Navrhovateľovi tak bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise, aj k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možné rozhodnúť bez jeho účasti na pojednávaní, keďže trval na osobnej účasti svojho zástupcu na pojednávaní a zároveň riadne a včas požiadal o jeho zrušenie z dôležitého dôvodu (keďže podľa jeho názoru vo veci konal nezákonný sudca), a preto nebol daný dôvod pre postup súdu v konaní podľa § 101 ods. 2 O.s.p.. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Navrhovateľ tiež namietol skutočnosť, že súd rozhodol o merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., čo je v právnom štáte neprípustné. Konštatoval, že je úplne irelevantné, či súd vydá alebo nevydá poverenie, musí však tak vždy urobiť v lehote 15 dní, a to v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V opačnom prípade dochádza zo strany súdu k priet'ahom v súdnom konaní. Neexistuje rozumný argument, ktorým by súd odôvodnil nevydanie rozhodnutia po tom, ako konajúci sudca dospeje k záveru, ako je vo veci potrebné rozhodnúť. Jedná sa o neodôvodnenú nečinnosť súdu, ktorá predstavuje nesprávny úradný postup. Navyše, okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal výlučne otázkou nesprávneho úradného postupu v podobe zbytočných priet'ahov. Navrhovateľ však zdôraznil, že podstata nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pozostáva z kumulovaných právnych skutočností (nerozhodnutie v zákonnej lehote, neodôvodnená nečinnosť, ako aj existencia zbytočných priet'ahov v súdnom konaní). Okresný súd si však v odôvodnení svojho rozhodnutia vybral len jedinú - zbytočné priet'ahy a ďalšie namietané skutočnosti ignoroval. Výklad ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. prvostupňovým súdom je ústavne nekonformný. Navyše konajúci súd vo veci rozhodol bez toho, aby vo veci vykonal dokazovanie zákonným spôsobom a v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodoval bez potreby dokazovania, resp. na základe notorií. Neskôr však konštatuje, že nemal preukázanú výšku škody ani príčinnú súvislosť. Práve na preukázanie týchto okolností navrhovateľ navrhol vykonanie dokazovania, ktoré však súd nevykonal, čím bola odňatá žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Navrhovateľ zotrval na tvrdení, že zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia v predmetnom exekučnom konaní nebola exekučným súdom dodržaná, čo potvrdzuje aj odôvodnenie napadnutého rozsudku. V dôsledku toho bol v súdnej veci preukázaný žalobcom tvrdý nesprávny úradný postup. Vo vzťahu k III. vete výroku rozsudku namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Konštatoval, že k elektronickému podaniu návrhu na zrušenie pojednávania žalobca priložil prílohu obsahujúcu ústavnú sťažnosť. S poukazom na závery Krajského súdu v Trnave (podporne Krajských súdov v Nitre a Prešove) o vylúčení všetkých sudcov okresného súdu, ktorého nesprávny úradný postup sa vo veci samej namieta, zdôraznil koncepciu a význam práva na nestranný súd. Okolnosť, že Krajský súd v Žiline (podľa navrhovateľa v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach) nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a tiež objektívne v očiach verejnosti nemožno takéhoto sudcu považovať za nestranného. Následne (tvrdý) postup, kedy o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, označil sa ústavne neakceptovateľný.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) rozsudok okresného súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) s použitím § 221 ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z nasledovných dôvodov:

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto skúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom na hmotné právo, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj jeho dôvodmi. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody prieskumnej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 O.s.p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ktoré však nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom na to, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa krajský súd zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z toho hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolacia námietka navrhovateľa, že v prejednávanej veci nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil v odôvodnení svojho rozhodnutia je dôvodná.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorý znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých by bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Písomné vyjadrenie odporcu zo dňa 01.07.2013 bolo súdu doručené 04.07.2013, t.j. síce po vytyčení termínu pojednávania (a predvolania účastníkov a zástupcu navrhovateľa naň). Termín pojednávania (16.07.2013) prvostupňový súd vytyčil dňa 20.06.2013 a navrhovateľovi a jeho právnomu zástupcovi bolo toto predvolanie doručené dňa 27.06.2013 (č.l. 50 spisu). Napriek dostatočnému časovému priestoru prvostupňový súd postupom v súlade s ust. § 114 ods. 2 vety druhej O.s.p. nedoručil vyjadrenie odporcu bezodkladne druhej procesnej strane, t.j. navrhovateľovi.

Podľa judikatúry Ústavného súdu SR, ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v článku 46 ods. 1 ústavy inak, ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94). Obsah práva na súdnu ochranu v článku 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatíu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08). Európsky súd pre ľudské práva vo veci Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike v rozsudku z 27. 04. 2010, bod 29. uviedol: Požiadavka, aby účastníci konania vedeli o všetkých zhromaždených dôkazoch a podaných vyjadreniach vo svojej veci a mali možnosť sa k nim vyjadriť sa vzťahuje tak na konanie prvostupňové, ako aj odvolacie konanie. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému

účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý proces.

Rovnako dôvodnou je i námietka navrhovateľa, keď poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Z obsahu spisu je nepochybné, že uznesenie nadriadeného súdu o nevyhlúčení vtedajšieho zákonného sudcu Mgr. Richarda Golisa z prejednávania a rozhodovania veci bolo účastníkom doručené s predvolaním na pojednávanie (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10NcC/190/2013 zo dňa 28. februára 2013). Pokiaľ však súd I. stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že uvedeným rozhodnutím nadriadený súd „zo sudcov Okresného súdu v Čadci nebol okrem Mgr. Richarda Golisa vylúčený žiadny iný sudca najmä z dôvodu, že nebolo preukázané, že by ostatní sudcovia vo veci nemohli pre svoju zaujatosť rozhodnúť, t.j. nevyhlúčil ostatných sudcov okresného súdu“ z obsahu predmetného rozhodnutia nadriadeného súdu nevyplýva. Naopak, tak z jeho výrokovej časti, ako aj odôvodnenia vyplýva, že rozhodoval len o ne/vylúčení zákonného sudcu Mgr. Richarda Golisa, ktorého z prejednávania a rozhodovania veci nevyhlúčil, a preto v danom štádiu konania nebolo potrebné rozhodovať o ne/vylúčení ostatných sudcov Okresného súdu Čadca z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 6C/69/2012. Za uvedenej procesnej situácie je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k III. vete výroku zmätočné.

Navyše, okresný súd konštatoval neexistenciu nesprávneho úradného postupu ako základnej podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Nesprávny úradný postup je definovaný v ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a za osobitné právne skutočnosti je potrebné považovať: 1/ porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť právny úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, 2/ zbytočné prietahy v konaní. Hoci za nesprávny úradný postup zákon považuje aj ďalšie skutočnosti, vychádzajúc zo skutkového odôvodnenia žalobného návrhu, navrhovateľ poukázal práve na tieto dve rôzne skutočnosti. Odvolací súd má za to, že navrhovateľ dôvodne vo svojom opravnom prostriedku upozorňuje, že okresný súd nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote a v tejto časti je odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu vnútorne rozporné.

Ako odvolací súd zistil z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, tento konštatoval, že v danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010, podľa ktorého pätnásťdňová lehota na vydanie poverenia neplatila, ktorým čiastkovým záverom sa odvolací súd stotožňuje. Zároveň konštatoval, že všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prietahy v konaní, pričom poukázal na tú skutočnosť, že nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prietah. V danej časti je odvolací súd toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu je nepresvedčivé, vyvolávajúce pochybnosti v súvislosti s tým, že prvostupňový súd nedostatočne vyhodnotil otázku nesprávneho úradného postupu v súvislosti so zbytočnými prietahmi v konaní, v nadväznosti na časové okolnosti vydania samotného rozhodnutia exekučného súdu. V čase, kedy došlo k namietanému nesprávne úradnému postupu, neplatilo ešte ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (ktoré nadobudlo účinnosť až od 01.01.2013), no okresný súd v napadnutom rozsudku toto ustanovenie citoval. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinné od 01.01.2013 nemožno na danú vec aplikovať, keďže je potrebné použiť ustanovenie zákona v čase, kedy boli naplnené rozhodné právne skutočnosti pre vznik nároku. Vzhľadom na to, že zákon účinný v čase, keď došlo k rozhodným skutočnostiam, posúdenie nesprávneho úradného postupu, spočívajúce v zbytočných prietahoch bližšie nešpecifikuje, posúdenie tejto otázky je na úvahu súdu, pričom táto úvaha musí byť riadne odôvodnená tak, aby rozhodnutie nebolo arbitrárne. V odôvodnení rozhodnutia, ktorým súd rozhoduje o otázke nesprávneho úradného postupu v súvislosti s porušením povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v nadväznosti na zbytočné prietahy v konaní, musí súd výstižne, zrozumiteľne a presvedčivo podať výklad svojho myšlienkového postupu, ktorý ho priviedol k záveru, že v predmetnej veci ide alebo nejde o nesprávny úradný postup, a prečo tomu tak je (§ 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. pri aplikácii ust. § 157 ods. 2 O.s.p.). Pre záver o zbytočných prietahoch je potrebné posúdenie časovej primeranosti vydaného rozhodnutia v súvislosti s ďalšími okolnosťami prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, vrátane ďalšieho priebehu konania, postupu exekútora a exekučného súdu.

Bez toho, aby súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne a relevantne uviedol dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené, odôvodnenie jeho rozhodnutia je nezrozumiteľné, nepresvedčivé a neobhájiteľné, v dôsledku čoho je toto rozhodnutie, v časti týkajúcej sa nesprávneho úradného postupu v súvislosti s porušením povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v nadväznosti na zbytočné prieťahy v konaní, nepreskúmateľné. Dôvody, ktoré viedli okresný súd k zamietnutiu žalobného návrhu v bližšie špecifikovanej časti, nemôže zistiť nielen odvolací súd pri svojej prieskumnej činnosti, ale nemôže ich zistiť ani odvolateľ, ktorému tak postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Bolo mu totiž znemožnené posúdiť, ako súd I. stupňa vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa pri svojom rozhodnutí spravoval.

Odvolací súd v dôsledku vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že okresný súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/040 IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrenia a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

V dôsledku toho, že prvostupňový súd takto nepostupoval, odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu vo veci samej, tiež v závislom výroku o trovách konania, ako aj vo výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) O.s.p. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Navyše, za situácie, keď sa prvostupňový súd riadne nevysporiadal s prvým predpokladom vzniku objektívnej zodpovednosti, je z pohľadu odvolacieho súdu predčasné hodnotiť ďalšie predpoklady objektívnej zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci.

V ďalšom konaní bude povinnosťou okresného súdu doručiť zástupcovi navrhovateľa vyjadrenie odporcu k návrhu zo dňa 01.07.2013 s prílohami (č.l. 25-35 spisu), ktorého rovnopis je súčasťou spisového materiálu a následne vytýči vo veci termín pojednávania, na ktorý predvolá účastníkov a ich zástupcov a po vykonanom dokazovaní opätovne vo veci meritórne rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní postupom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Zároveň je súd I. stupňa v novom rozhodnutí viazaný právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným vyššie (§ 226 O.s.p.).

V novom rozhodnutí súd I. stupňa rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.